

A leguánok földje

■ Buzdogán Zseka 82 éves, szamosújvári származású kolozsvári lakos és Harmat Erzsi 105 éves, aradi gyökerekkel rendelkező, ugyancsak kolozsvári lakos kedden, szeptember 6-án déli 12 órakor felült a Funkenwaldba tartó gyorsvonatra. Megkésétt nyári vakációzásuk gondolata teljesen lefoglalta és felvillanyozta őket. Még csak nem is köszöntek egymásnak, amikor csomagjaikkal beszuszakolódtak az egyik fülkébe.

Amikor már elhelyezkedtek, és a kalapjukat is levették, akkor üdvözölték egymást:

– Jó napot! – mondta Zseka elsőnek.

– Kellemes jónapot magának is! – válaszolt Erzsi.

Később csak hallgattak. Sivított a vonat, siklott előre sebesen. Ők közben bóbiskoltak, néha fel-felálltak, kinyújtóztatták tagjaikat, alapjában véve azonban elmondható, hogy jól bírták.

Este 10 óra 22 perckor a gyorsvonat hosszabb időre megállt. Zseka és Erzsi nem fogott gyanút, csak akkor, amikor a szerelvény már legalább fél órája vesztegelt. Együttes erővel lehúzták a vonatablakot, majd kihajoltak. Morgott a szél, a félhold csak néha-néha bukkant ki a felhők mögül, olyankor meg-megcsillant egy számukra ismeretlen folyó tükrében. A szerelvény egyik fele a folyó fölött átívelő hídon rekedt, ám az ő kocsijuk szerencsére már kiért a szárazföldre.

Buzdogán Zseka és Harmat Erzsi egymás kezét fogva leszállt a vonatról. Zsekának elemlámpája is volt, azt a zsebében tartotta. Nem láttak sehol senkit, pedig a kocsi szépen ki voltak világítva. Ami pedig a leginkább megdöbbsentette őket: a mozdonyvezető kámforrá vált.

Leültek a folyóparton, kókadozó fejjel meredtek a bugyogó vízre. Amikor felálltak, észrevették a folyó partján álló táblát: „Leguánok földje 1 km-re”.

Bemásztak a mozdonyfülkébe, Zseka lett a masiniszta, Erzsi a segédje. Hosszan visítva beindultak a kerekek.

Mennek, mennek, egyre mélyebbre hatolnak a leguánok földjén, egyre több fényes szem villan fel a sötétben, takatakam, takatakam, surrannak beljebb a sötétség ismeretlen fészkebe.

Sárga Mirtusz

■ Sárga Mirtusz arra riadt álmából, hogy valami zakatol a szívében, sőt, nemcsak hogy zakatol, hanem marcangol és verdes. Kiugrott ágyából, elővette szerszámkészletét, kiemelt belőle egy éket meg egy kalapácsot, ezekkel felfeszítette saját mellkasát, hogy lássa, mi okoz rendellenességet. A szívből egy óriás fát látott, a fa egyik oldalán egy nőt, a másikon egy férfit, ezek döngették a fatörzset, olyannyira, hogy az már ingott, akár egy meglazult fog, jobbra és balra dőlt, annak koronája csapdosta Sárga Mirtusz szívfalát.

– Takarodjatok, csendhaborítók! Kifelé onnan! – kiáltotta Mirtusz.

Erre a férfi, a nő és a fa kiszaladt a megnyitott mellkason, el a kitért szívből, behúzódtak egy testes könyvespolc mögé.

– Onnan is kifele, pusztuljatok! – vezényelt Mirtusz.

Előbújtak, és lehajtott fővel, akár a Paradicsomból kiűzöttek, eloldalogtak a Mirtusz kinyitotta bejárati ajtón át. Mielőtt párává váltak volna a hajnalodó éjszakában, a kerti ösvényről még visszaneztek.

Sárga Mirtusz rendelkezett a felnyitás képességével, de a bezárásával nem. Üldögélve várta a reggelt, hogy orvoshoz mehessen, aki újra lezárja mellkasát, szívét, mint egy kriptát. Kézét nyitott mellén tartotta, nehogy egy óvatlan pillanatban valaki vagy valami belopakodjék az üres szívbe.

Jó orvosa akadt Sárga Mirtusznak, ezerből csak egy ilyen! Mircsa Bogdán sebészorvos szeretettel végezte a mellkas és a szív összevarrását, és közben beszélgetett Sárga Mirtusszal. Mintha ez a beszélgetés lett volna a friss seb igazi gyógyírja. Alkalmomról alkalomra javult Mirtusz állapota. Mircsa több ízben is megróttá páciensét a hirtelen mellkas- és szívfelnyitás miatt, hiszen, mint mondta:

– Nem közönséges embernek való feladat ez, szakember kell hozzá, olyan, mint én!

Mirtusz azt hajtogatta, ő ennek szakembere, ami legalábbis a felnyitást illeti, hiszen nem először végezte el magát az életmentő műveletet.

Sárga Mirtusz rendkívül izgatottan készült a Mircsával való utolsó találkozásra, egy akvarellt, a naplementétől sárgában ragyogó behemót fát festett ajándékba hálája jeléül.

Ám a feltekert képről Mircsa először azt gondolta, hogy valami komolyabb ajándék, valami olyan, ami az általa megalázónak tartott csúszópénzekre emlékeztette. Sárga Mirtusz szomorúan győzködte.

– Ez nem, ez nem az, hiszen csak én készítettem! – magyarázta.

Mircsa Bogdán átvette az ajándékot, és mivel zavarba jött, meg talán el is érzékenyült, a feltekert papírral enyhén fejbe kólintotta páciensét, majd tanítósan ezt mondta:

– Jól van, jól van, de többet aztán fel ne feszítsd a mellkasodat, ki ne belezd a szívedet!

Ekkor, amint az akvarell enyhén megrezdült a finom ütéstől, a képről a fa belezuhant Sárga Mirtusz szemébe, egyelőre nem érte el a szívet, és férfi meg nő sem volt a közelben, ám ez csak idő kérdése, tudta, nagyon jól tudta. Amint a rendelő ajtaján kilépett, érezte, hogy a gyökerek körbetapogatják a szívburkot, amikor pedig a kapun kilépve elindult a Herczeg utcán, a sarkon egy csókolózó párt pillantott meg. Az egyik alak kezében mirtuszvirágot tartott. Sárga Mirtusz eltakarta szemét, és ellenkező irányba indult, szívével együtt dobadoztak a gyökerek.